

חלקי - פרשת ויקרא / צו		
מחוק מדבש	וילנא	יום
רעו-רפג	כד ע"א	ראשון
רפג-רפט	כד ע"ב	שני
רפט-רצה	כה ע"א	שלישי
רצה-שא	כה ע"ב	רביעי
שא-שז	כו ע"א	חמישי
שז-שוד	כו ע"ב	שישי
שוד-שכב	כו ע"א	שבת

**על
הפרשה
ועניני
דיומא**

זהר הקדוש מתוק מדבש

עלון מס' 233 | פרשת בה"ב תשפ"ג

י"ל בעזרה שיי"ת ע"י
מרכז "מתוק מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

המקבל עליו על מלכות שמים, יכול לעבד את ה' בכל

מאי עול מלכות שמים, אלא פהאי תורא דיהבין עליה עול בקדמיתא, בגין לאפקא מגיה טב לעלמא, ואי לא קביל עליה ההוא עול, לא עביד מדי, הכי נמי אצטרין ליה לבר נש לקבלא עליה עול בקדמיתא, ולבתר דיפלח ביה בכל מה דאצטרין, ואי לא קביל עליה האי בקדמיתא, לא ייכול למפלח.

הדא הוא דכתיב, (תהלים ב יא) עבדו את יהו"ה ביראה, מהו ביראה, כמה דאת אמר (שם קיא י) ראשית חכמה יראת יהו"ה, ודא מלכות שמים.

המקבל עליו על מלכות שמים פראוי הוא ומצותיו משתחררים מהקלפות

בגין כך הו' אכלי ישראל במצרים חנם, אוף הקא יצא לחפשי חנם, דהא עבדא הנה, וכל

מתוק מדבש

הדא הוא דכתיב והו' שפתיב והו' שפתיב עבדו את יהו"ה ביראה, ושואל מהו ביראה מה נקראת יראה, ומשיב פמה דאת אמר כמו שנאמר ראשית חכמה יראת יהו"ה, ודא מלכות שמים וזו היא מלכות שמים, פי המלכות נקראת יראה... (דף קח ע"א, ובביאורינו כרך יא עמ' תרסא)

המקבל עליו על מלכות שמים, יכול לעבד את ה' בכל

ושואל מאי מה נקרא עול מלכות שמים, ומשיב אלא היינו פהאי תורא דיהבין עליה עול בקדמיתא פשור הנה שנותנים עליו על לראשונה, בגין לאפקא מגיה טב לעלמא כדי שיעבד עמו ויוציא על ידו טוב לעולם, ובתחלה קשה עליו לקבל את העל, אבל ואי לא קביל עליה ההוא עול אם לא מקבל עליו על הנה, לא עביד מדי אינו יכול לעשות מאומה, הכי נמי אצטרין ליה לבר נש לקבלא עליה עול בקדמיתא כמו בן צריך האדם תחלה לקבל עליו על מלכות שמים, ולבתר דיפלח ביה בכל מה דאצטרין ואחר כך יכול לעבד להקדוש ברוך הוא בכל מה שצריך לעבד, ואי לא קביל עליה האי בקדמיתא ואם אינו מקבל עליו על תחלה על הנה, לא ייכול למפלח אינו יכול לעבד להקדוש ברוך הוא (והוא פעין שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (נמשכת נכחם דף יג עמוד ב), למה קדמה שמע לוהיה אם שמע, כדי שקבל עליו על מלכות שמים תחלה ואחר כך קבל עליו על מצות).

המקבל עליו על מלכות שמים פראוי הוא ומצותיו משתחררים מהקלפות

בגין כך הו' אכלי ישראל במצרים חנם בשביל זה כתוב שאכלו בני ישראל במצרים חנם, פלומר חנם בלא על המצות, אוף הקא אף כאן מה שפתיב יצא לחפשי חנם פרוש שיצא לחפשי מהקלפות הנקראות חנם ששלו במצותיו שעשה, ועתה בצאתו לחפשי, כל המצות שטרח ועשה יוצאות עמו ועולות בקדשה, ומפרש דהא עבדא הנה פי עבד הנה, וכל מה דעביד חנם הוא וכל מה שעשה הנה בחנם,

מה דעביד חנם הוא, בלא עול מלכות שמים, ואף על גב דחנם הוו עובדוהי, יצא לחפשי ויהא ליה נייחא.

לבתר דאיהו בחירו ואשתכח ביה נייחא, יהבין עליה עול מההוא אתר דאפיק ליה לחירו.

בעת הגאולה יצאו מהגלות ע"י שמיעת קול השופר

ובזמןא דיהא פורקנא, גאולה תהא לכלהו, לאינון קריבין ללפא דאיהו שכינתא, ולאלין רחיקין דאתקריבו, הדא הוא דכתיב (ישעיה נז יט) שלום שלום לרחוק ולקרוב, ואוקמוה לרחוק מעבירה, ולקרוב ממצוה.

בההוא זמנא, פקודא לתקוע שופר תרועה ביובל, הדא הוא דכתיב (שם יח ג) כנשוא נס הרים תראו וכתקוע שופר תשמעו, כגוונא דבתקיעת שופר דיובלא פלהו עבדין נפקי לחירות, הכי בפורקנא בתרייתא, בתקיעת שופר מתפנשין כל ישראל מארבע סטרי עלמא, דאינון עבדין דיובלא.

מתוך מדבש

ולאלין רחיקין דאתקריבו וגם לאלו שהיו רחוקים ונתקרבו על ידי התשובה, והם הנקראים חצרים, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב שלום שלום לרחוק ולקרוב, ואוקמוה ובארו חכמינו זכרונם לברכה (עין מסכת גרוטא דף לד עמוד ב), לרחוק מעבירה שהיה רחוק מהשכינה מחמת העברה שעשה, וחזר בתשובה ונתקרב, ולקרוב ממצוה ולמי שהיה קרוב אל השכינה מעקרא מחמת המצות שעשה, ומה שכתוב באסתר ותעמד בחצר בית המלך, שם היתה בחינת גאולה, לכן גם בחינת חצרים נתקרבו והיתה היחוד ביניהם. (רמ"ק ומפרטיס)

בההוא זמנא בזמן הגאולה, פקודא יש מצוה לתקוע שופר תרועה ביובל, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב בגאלתן של ישראל כנשוא נס הרים תראו כמו שאדם רואה נשיאת הנס על ההרים, וכתקוע שופר תשמעו וכמו שישמע האדם תקיעת השופר, כן תראו ותשמעו את גאלתן של ישראל, והיינו כגוונא דבתקיעת שופר דיובלא כי כמו בתקיעת שופר של יובל, פלהו עבדין נפקי לחירות כל העבדים יוצאים לחרות, הכי בפורקנא בתרייתא כף יהיה בגאולה האחרונה, בתקיעת שופר מתפנשין כל ישראל מארבע סטרי עלמא בתקיעת שופר מתקבצים כל ישראל מארבע רוחות העולם, דאינון עבדין דיובלא לפי שהם בחינת עבדים היוצאים לחרות ביובל, כלומר כמו שהעבדים יוצאים ביובל כששומעים תקיעת השופר, כן יצאו מן הגלות אלו שאינם בני תורה על ידי שמיעת קול שופר.

בלא עול מלכות שמים כי מאחר שירד למקום המלכות [בחינת השכינה], כל המצות שעשה שלטו בהם הקלפות, ואף על גב דחנם הוו עובדוהי ואף על פי שמעשיו היו בחנם, כלומר באחיות הקלפות, אם כן איך המלכות יכולה להוציאו, עם כל זה יצא לחפשי מהקלפות, ויהא ליה נייחא ויהיה לו מנוחה מהם, כי מאחר שהוא מהול שפזה לבד יש לו כבר חלק במלכות, לכן המלכות יש לה כח להוציאו, ולהיות לו ביה חלק של מנוחה וקדשה.

לבתר דאיהו בחירו ואחר שהוא בחרות מהקלפות, ואשתכח ביה נייחא ונמצא בו מנוחה של קדשה, יהבין עליה עול מההוא אתר דאפיק ליה לחירו נותנים עליו על ממקום ההוא שהוציא אותו לחרות, דהיינו מן המלכות, כלומר שצריך לקבל עליו על מלכות שמים, ולקיים את כל המצות כשאר כל ישראל.

(דף קח ע"א, ובביאורינו כרך יא עמ' תרסב-תרסג)

בעת הגאולה יצאו מהגלות ע"י שמיעת קול השופר

ובזמןא דיהא פורקנא ובזמן שתהיה הגאולה בביאת המשיח, גאולה תהא לכלהו תהיה הגאולה לכלם, היינו גם לחצרים, כי ימצא היחוד בכל הבחינות, ומפרש לאינון קריבין ללפא דאיהו שכינתא לאלו שהם קרובים אל הלב שהיא השכינה, והם הנקראים בתיים,

דְּמַאֲרֵי תוֹרָה אֵית בְּהוֹן עֲבָדִין עַל מְנַת לְקַבֵּל פְּרָס, וְאַתְקְרִיאוּ עֲבָדֵי מַלְפָּא וּמְטְרוֹנִיתָא, אֲבָל בְּנוֹי דְּמַלְפָּא קְדִישָׁא (שמות יט ד) וְאַשָּׁא אַתְכֶם עַל פְּנֵי נְשָׁרִים וְאַבִּיא אַתְכֶם אֵלַי, דְּאִינוּן גְּדַפֵּי חִיוּן דְּמַרְכַּבְתָּא.

בחקותי

הַמְקַיֵּם אֶת הַמִּצְוֹת נֶחֱשֵׁב כְּאֵלֹו תִּקְוֶן אֶת הַשֵּׁם מִמֵּשׁ

וּמֵאֵן דְּאֵעֲבַר עַל פְּתַגְמֵי אוֹרִייתָא, כְּאֵלֹו פְּגִים שְׂמָא קְדִישָׁא, בְּגִין דְּחַק וּמִשְׁפָּט שְׂמָא דְּקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא הוּי, וְעַל דָּא אִם בְּחֻקֹּתַי תֵּלְכוּ דָּא תוֹרָה שְׂבַעֲלָ פְּהָ, וְאַתְ מִשְׁפָּטֵי תִשְׁמְרוּ דָּא תוֹרָה שְׂבַכְתְּב, וְדָא הוּא כְּלָלָא דְּשְׂמָא קְדִישָׁא.

וְעִשִּׂיתֶם אוֹתֶם, מֵאֵי וְעִשִּׂיתֶם אוֹתֶם, פִּיּוֹן דְּאָמַר תֵּלְכוּ וְתִשְׁמְרוּ, אִמְאֵי וְעִשִּׂיתֶם, אֲלָא מֵאֵן דְּעֵבִיד פְּקוּדֵי אוֹרִייתָא וְאֲזִיל בְּאוֹרְחוֹי, כְּבִיכּוּל כְּאֵלֹו עֵבִיד לִיהָ לְעִילָא, אָמַר קְדִישָׁא בְּרִיף הוּא כְּאֵלֹו עֲשָׂאֲנִי, וְאוֹקְמוּהָ [וְכוּ].

כְּגוֹוָנָא דָּא אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, (ש"ב ח יג) וַיַּעַשׂ דָּוִד שֵׁם, וְכִי דָוִד עֵבִיד לִיהָ, אֲלָא בְּגִין דְּאֲזִיל בְּאוֹרְחוֹי דְּאוֹרִייתָא, וְעֵבִיד פְּקוּדֵי אוֹרִייתָא, וְאַנְהִיג מְלֻכוּתָא כְּדָקָא יְאוּת, כְּבִיכּוּל עֲשָׂה שֵׁם לְעִילָא.

מתוק מדבש

הוּא הוּי לְפִי שְׂחַק וּמִשְׁפָּט הֵם הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא, דְּהֵיִינוּ הַשֵּׁם הוּי"ה, וְעַל דָּא וְעַל כֵּן כְּתוּב אִם בְּחֻקֹּתַי תֵּלְכוּ, דָּא תוֹרָה שְׂבַעֲלָ פְּהָ זֹו הִיא הַתּוֹרָה שְׂבַעֲלָ פְּהָ, וְאַתְ מִשְׁפָּטֵי תִשְׁמְרוּ דָּא תוֹרָה שְׂבַכְתְּב זֹו הִיא הַתּוֹרָה שְׂבַכְתְּב, וְדָא הוּא כְּלָלָא דְּשְׂמָא קְדִישָׁא וְזֵהוּ הַכְּלָל שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ הוּי"ה. (רמ"ק ומק"מ ומפרט"ס)

וּמָה שְׂכַתוּב וְעִשִּׂיתֶם אוֹתֶם, שׂוֹאֵל מֵאֵי וְעִשִּׂיתֶם אוֹתֶם, כְּלוּמַר פִּיּוֹן דְּאָמַר תֵּלְכוּ וְתִשְׁמְרוּ הִרִי כְּלָל אֶת הַתּוֹרָה שְׂבַכְתְּב וְאַתְ הַתּוֹרָה שְׂבַעֲלָ פְּהָ, אִם כֵּן אִמְאֵי וְעִשִּׂיתֶם מָה בָּא לְרַבּוּת עוֹד מִלַּת וְעִשִּׂיתֶם, וּמִשִּׁיב אֲלָא מֵאֵן דְּעֵבִיד פְּקוּדֵי אוֹרִייתָא וְאֲזִיל בְּאוֹרְחוֹי אֲלָא מֵי שְׂעוּשָׁה וּמְקִיָּם אֶת מִצְוֹת הַתּוֹרָה וְהוּלָף בְּדַרְכֵיהָ, כְּבִיכּוּל נֶחֱשֵׁב לוֹ כְּאֵלֹו עֵבִיד לִיהָ לְעִילָא כְּאֵלֹו הוּא עֲשָׂה וְהַשְּׁלִים אֶת הַשֵּׁם הוּי"ה לְמַעֲלָה, אָמַר קְדִישָׁא בְּרִיף הוּא כְּאֵלֹו עֲשָׂאֲנִי אָמַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא נֶחֱשֵׁב לִי כְּאֵלֹו עֲשָׂאֲנִי וְתִקְנֵנִי, וְאוֹקְמוּהָ וְכַבֵּר בְּאֵרוֹי תְּכַמְיֵנוּ זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה, (בְּיִקְרָא רַבָּה (פְּרָשָׁה לֵא אֹת ו) אִיתָא, אָמַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא אִם שְׂמַרְתֶּם אֶת הַתּוֹרָה הִרִינִי מַעֲלָה עֲלֵיכֶם כְּאֵלֹו עִשִּׂיתֶם עֲצַמְכֶם (פְּרוּשׁ אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא כְּפִיכּוּל) [וְכוּ].

כְּגוֹוָנָא דָּא אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן כְּעִין זֵה אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מָה שְׂכַתוּב וַיַּעַשׂ דָּוִד שֵׁם (פְּרוּשׁ שְׂעוּשָׁה גְּבוּרָה גְּדוּלָה וְקִנְיָה שֵׁם, כְּשֶׁהֲרַג מַאֲדוּם בְּגִיא מִלַּח שְׁמוּנָה עֶשֶׂר אֲלָף).

וּמְפָרֵשׁ דְּמַאֲרֵי תוֹרָה אֵית בְּהוֹן עֲבָדִין עַל מְנַת לְקַבֵּל פְּרָס כִּי בַעֲלֵי הַתּוֹרָה יֵשׁ בְּהֶם עֲבָדִים הַעוֹבְדִים עַל מְנַת לְקַבֵּל פְּרָס, וְהֵם יִתְקַבְּצוּ וְיִבּוּאוּ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל בְּדֶרֶךְ הַטְּבַע, וְאַתְקְרִיאוּ עֲבָדֵי מַלְפָּא וּמְטְרוֹנִיתָא וְהֵם נִקְרָאִים עֲבָדִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ וְהַמְּלָכָה, אֲבָל בְּנוֹי דְּמַלְפָּא קְדִישָׁא אֲבָל אֵלֹו הַנִּקְרָאִים בְּנֵים שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַקְּדוּשׁ, שֵׁיִשׁ לְהֶם נִשְׁמָה דְּאֲצִילוֹת, לֹא יִצְטָרְכוּ לְהַתְקַבֵּץ בְּדֶרֶךְ הַטְּבַע, אֲלָא בְּהֶם יִתְקַיֵּם מָה שְׂכַתוּב וְאַשָּׁא אַתְכֶם עַל פְּנֵי נְשָׁרִים וְאַבִּיא אַתְכֶם אֵלַי דְּהֵיִינוּ דְּאִינוּן גְּדַפֵּי חִיוּן דְּמַרְכַּבְתָּא שְׂהַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא יִשְׁלַח לְהֶם חֵיוֹת שֶׁל הַמְּרַכְבָּה, וְהֵם יִבִּיאוּ אוֹתֶם לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל עַל כְּנַפְיֵיהֶן בְּקִלּוֹת כְּאֵלֹו הֵיוּ רוֹכְבִים עַל עֲנָנִים, וְלֹא שְׂיָבּוּ כַתּוֹת כַתּוֹת בְּזַמְנֵים שׂוֹנִים, אֲלָא בְּרַגַע שְׂתַהֲיָה הַגְּאֻלָּה יָבּוּ אֵלֹו וְאֵלֹו, אֲלָא אֵלֹו יִטְרַחוּ עֲצַמְם בְּמִשְׁא הַדֶּרֶךְ, וְאֵלֹו יָבּוּ עַל עֲנָנִים, בְּדֶרֶךְ שְׂהִיּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהָעֲרַב רַב בִּיעִיאת מְצָרִים, וְטַעַם הַדְּבָר לְפִי שְׂאֵלֹו הֵם בְּנֵים וְאֵלֹו הֵם עֲבָדִים.

(דף קט ע"א ברע"מ, ובביאורינו כרך יא עמ' תערב-תרגו)

הַמְקַיֵּם אֶת הַמִּצְוֹת נֶחֱשֵׁב כְּאֵלֹו תִּקְוֶן אֶת הַשֵּׁם מִמֵּשׁ

וּמֵאֵן דְּאֵעֲבַר עַל פְּתַגְמֵי אוֹרִייתָא וּמֵי שְׂעוּבַר עַל דְּבָרֵי תוֹרָה, כְּאֵלֹו פְּגִים שְׂמָא קְדִישָׁא כְּאֵלֹו פְּגִים אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ, בְּגִין דְּחַק וּמִשְׁפָּט שְׂמָא דְּקִדְשָׁא בְּרִיף

השכינה נתמשכנה בעונות ישראל, להיות עמהם בגלות

(ג) ונתתי משפני בתוכם וגו', ונתתי משפני, דא שכנינתא. משפני, משפונא דילי, דהיא אתמשפנא בחובייהו דישראל.

ונתתי משפני, משפוני ודאי, מתל לבר נש דהוה רחימא לאחרא, אמר ליה, ודאי ברחימותא עלאה דאית לי גבך, בעינא לדירא עמך, אמר, הין אנדע דתידור גבאי, נטל כל פסופא דביתיה ואיתי לגביה, אמר, הא משפונא לגבך, דלא אתפרש מנך לעלמין.

בחסדי השם יתברך כביכול, רצה לדור עם ישראל

כך קדשא ברין הוא בעא לדירא בהו בישראל, מה עבד, נטל פסופא דיליה, ונחית להו לישראל, אמר לון, ישראל הא משפונא דילי גבייכו, בגין דלא אתפרש מנייכו לעלמין, ואף על גב דקדשא ברין הוא אתרחיק מינן, משפונא שביק בינן, ואנן נטרין ההוא פסופא

מתוך מדבש

אנדע דתידור גבאי איך אדע שתדור עמי דירת קבע ולא תעזבני באיזו סבה שתהיה, נטל כל פסופא דביתיה ואיתי לגביה הלך והביא את כל חמדת ביתו והביאם אצלו, אמר לחברו, הא משפונא לגבך דלא אתפרש מנך לעלמין הרי המשפון שלי אצלך שלא אפרד ממך לעולם. (דף קיד ע"א, ובביאורינו כרך יא עמ' תשמ-תשמא)

ושאל וכי דוד עבד ליה וכי דוד עשה את השם, והשיב אלא בגין דאזיל בארחי דאורייתא ועביד פקודי אורייתא אלא לפי שדוד הלך בדרך התורה ועשה מצות התורה, ואנהיג מלכותא פדקא יאות והנהיג את המלכות [בחינת השכינה] כראוי, כביכול נחשב לו עשה שם לעילא פאלו עשה את השם למעלה.

(דף קיג ע"א-ע"ב, ובביאורינו כרך יא עמ' תשל-תשלכ)

בחסדי השם יתברך כביכול, רצה לדור עם ישראל

כך קדשא ברין הוא בעא לדירא בהו בישראל כך רצה הקדוש ברוך הוא לדור עם ישראל בחסדו הגדול מבלי שזכו לכך, (פמוכא פאן במדרש תנחומא (אזת ג) נתאנה הקדוש ברוך הוא פשם שיש לו דינה למעלה כך יהא לו דינה למטה). מה עבד מה עשה הקדוש ברוך הוא, נטל פסופא דיליה ונחית להו לישראל לקח את החמדה שלו שהיא השכינה והוריד אותה לישראל והשרה אותה עליהם, אמר לון אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל, ישראל, הא משפונא דילי גבייכו הרי המשפון שלי אצלכם, בגין דלא אתפרש מנייכו לעלמין ותהיו בטוחים שלא אפרד מכם לעולם, ואף על גב דקדשא ברין הוא אתרחיק מינן ואף על פי שבגלות התרחק הקדוש ברוך הוא מאתנו, אכל משפונא שביק בינן משפון שהיא השכינה השאיר בינינו, ואנן נטרין ההוא פסופא דיליה ואנו שומרים את החמדה שלו, כלומר אנו מתחזקים להחזיק כח השכינה שתהא מוכנת לקבל

השכינה נתמשכנה בעונות ישראל, להיות עמהם בגלות

ונתתי משפני בתוכם וגו', ומפרש מה שכתוב ונתתי משפני היינו דא שכנינתא זו היא השכינה ששרתה בישראל. ועוד מפרש מה שכתוב משפני היינו משפונא דילי המשפון שלי, דהיא אתמשפנא בחובייהו דישראל שהשכינה נתמשכנה בעונותיהם של ישראל והלכה עמהם בגלות, כמו שכתוב (ישעיה נ ב) ובפשעיהם שלחה אמהם.

ועוד מפרש מה שכתוב ונתתי משפני בכחינה אחרת, דהיינו משפוני ודאי המשפון שלי ודאי, שהיא המשפון שנתן לנו הקדוש ברוך הוא להודיע לנו שעתיד לגאל אותנו בקרוב, מתל לבר נש דהוה רחימא לאחרא משל לאדם שהיה אוהב לאיש אחר שנעשה חברו, אמר ליה לחברו, ודאי ברחימותא עלאה דאית לי גבך, בעינא לדירא עמך ודאי מחמת אהבה הגדולה שיש לי אליך, אני רוצה לדור עמך, אמר לו חברו, הין

דיליה, מאן דיבעי משפונייה, ייתי לדיירא גבן, בגין כך, ונתתי משפני בתוככם, משפונא אתן בידיכו, בגין דאדור עמכון, ואף על גב דישראל השתא בגלותא, משפונא דקדשא בריך הוא הוא גבייהו, ולא שבקו ליה לעלמין.

ולא תגעל נפשי אתכם, לבר נש דרחים לחבריה, ובצעא לדיירא עמיה, מה עבד, נטל ערסא דיליה, ואיתי לביתיה, אמר דא ערסא דילי בביתך, בגין דלא ארחיק מינך ערסך ומאנך.

בית המקדש של מעלה והשכינה, נתלבשו בבית המקדש שלמטה

כך קדשא בריך הוא אמר, ונתתי משפני בתוככם ולא תגעל נפשי אתכם, הא ערסא דילי בביתיכו, פיון דערסא דילי עמכון, תנדעון דלא אתפרש מנייכו, ובגין כך ולא תגעל נפשי אתכם.

והתהלכתי בתוככם והייתי לכם לאלהים, פיון דמשפנא דילי גבייכו, בודאי תנדעון דאנא אזיל עמכון, כמה דאת אמר (דברים כג טו) כי יהו"ה אלהיך מתהלך בקרב מחניך להצילך ולתת אויביך לפניך והיה מחניך קדוש.

מתוק מדבש

בתוככם ויהיה לי מטה וכלי שלי אצלכם שאוכל לדור בכם. (דף קיד ע"א, ובביאורינו כרך יא עמ' תשמא-תשמב)

בית המקדש של מעלה והשכינה, נתלבשו בבית המקדש שלמטה

כך קדשא בריך הוא אמר כך אמר הקדוש ברוך הוא לישראל ונתתי משפני בתוככם ולא תגעל נפשי אתכם, הא ערסא דילי בביתיכו הרי מטתי שהיא בית המקדש של מעלה והשכינה, שיכרו ונתלבשו בבית המקדש של מטה, הרי הם בביתכם, פיון דערסא דילי עמכון פיון שהמטה שלי עמכם, תנדעון דלא אתפרש מנייכו תדעו שלא אפרד מכם, ובגין כך בשביל זה פתוח ולא תגעל נפשי אתכם כלומר שלא אתרחק מכם. (רמ"ק ומפרטיס)

והתהלכתי בתוככם והייתי לכם לאלהים, ומפרש פיון דמשפנא דילי גבייכו פיון שמשכון שלי אצלכם, בודאי תנדעון דאנא אזיל עמכון תדעו בודאי שאני הולך עמכם, כמה דאת אמר כמו שנאמר כי יהו"ה אלהיך מתהלך בקרב מחניך להצילך ולתת אויביך לפניך והיה מחניך קדוש.

(דף קיד ע"א, ובביאורינו כרך יא עמ' תשמב)

שפע מוציר אנפין [מבחינת קדשא בריך הוא ושכינתיה], שזהו החשק שלו, מאן דיבעי משפונייה פדי שמי שיבקש את המשכון שלו, דהיינו שהקדוש ברוך הוא יבקש את השכינה, ייתי לדיירא גבן יבא לדור ולשכן אצלנו, בגין כך בשביל זה פתוח ונתתי משפני בתוככם היינו משפונא אתן בידייכו משכון אתן בידכם, בגין דאדור עמכון פדי שאדור עמכם, ואף על גב דישראל השתא בגלותא ואף על פי שישראל הם עתה בגלות, אבל משפונא דקדשא בריך הוא הוא גבייהו המשכון של הקדוש ברוך הוא הוא בידם, ולא שבקו ליה לעלמין ולא עזבו אותו לעולם. (רמ"ק ומפרטיס)

ולא תגעל נפשי אתכם פרוש הפסוק הוא על פי משל לבר נש דרחים לחבריה לאדם שאוהב את חברו, ובצעא לדיירא עמיה ורופה לדור עמו, מה עבד מה עשה, נטל ערסא דיליה ואיתי לביתיה לקח את המטה שלו והביאה לביתו, אמר לחברו, דא ערסא דילי בביתך הרי מטתי נמצאה בביתך, בגין דלא ארחיק מינך מערסך ומאנך (ה"ג הנפ"ט דוד) פדי שלא אצטרף להתרחק ממך מפני כלי ביתך שאינם לפי פבודי, וכך הוא המשל, ולא תגעל נפשי אתכם לשכן בכם, מפני שנתתי משפני

לקבלת העלון מודי שבעי יש לשלוח אימייל בכתובת: 3022233@gmail.com

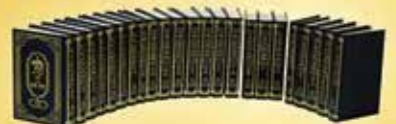
הזוהר הקדוש ע"פ "מתוק מדבש" הפרושה הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערגער
(cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)